

Til: Folketingets Skatteudvalg
Fra: Danske Advokaters skattefagudvalg / Danmarks Skatteadvokaters bestyrelse
Cc: Paul Møllerup og Helle Hübertz Krogsøe

Dato: 7. juni 2012
Vedr.: Program for møde den 25. oktober 2012 med Folketingets Skatteudvalg

---

Program
Sted
Fra kl. 16.00

Kl. 16.00 – 16.45

Driftsomkostningsbegrebet

v/ advokat Søren Lehmann Nielsen og advokat Birte Rasmussen

Siden 1903 har skattelovgivningen defineret driftsomkostninger som *udgifter, der i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten*. Bestemmelsen hidrører fra en anden tid end vor egen og fører til, at der ikke er fradrag for udgifter til at skabe nye aktiviteter og vækst i samfundet. Dette er særligt byrdefuldt for virksomhederne, når der er tale om fejlslagne forsøg på nyskabelse, men det lægger generelt en dæmper på virksomhedernes lyst til at investere i vækst og fornyelse.

Skattelovrådet foreslog i 1991 en forenkling og modernisering af driftsomkostningsbegrebet, således at alle erhvervsmæssige udgifter kan fradrages, medmindre særlige lovregler udelukker fradragsretten. Dette forslag blev ikke fremmet.

Retspraksis afdækker løbende udgifter, som efter virksomhedernes opfattelse er helt nødvendige og naturlige for moderne virksomhedsdrift, men som efter den over 100 år gamle lovgivning ikke udløser fradrag. Skattemyndighederne har i de senere år intensiveret ligningen på dette område, senest nægtes virksomhederne fradrag for lønudgifter til fastansatte medarbejdere.

Folketinget drøfter sjældent udviklingen på dette område, der således er helt overladt til forvaltning og domstole.

Kl. 16.45 – 17.00

Pause

Kl. 17.00 – 17.45

Erhvervsmæssig virksomhed og underskud

v/ advokat Gitte Skouby

Begrebet erhvervsmæssig virksomhed er ikke defineret i skattelovgivningen, men er udviklet igennem 100 års praksis på grundlag af enkeltafgørelser.

Praksis har gennem de senere år i stadig større omfang lagt afgørende vægt på, om virksomheden giver overskud inden for 3 år. Firkantet sagt betyder det, at det er erhverv, hvis virksomheden giver overskud, men hobby, hvis der efter 3 år fortsat er underskud. Dermed kan underskud eller udgifter ikke fradrages.

Praksis tager dermed et naturligt, men måske for kraftigt hensyn til skatteprovenu.

Praksis er ikke dynamisk, men tværtimod restriktiv. Ensidigt fokus på rentabilitet harmonerer ikke med ønsket om at fremme iværksætterkultur, design, IT, kreative virksomheder og jobskabelse. I dag er situationen, at det skattemæssige virksomhedsbegreb modarbejder etablering af nye virksomheder. Det giver usikkerhed om de skattemæssige konsekvenser af driftsøkonomiske beslutninger, risiko for skattekrav med flere års tilbagevirkende kraft og ringe mulighed for at kombinere opstart af ny virksomhed med lønarbejde.

Andre ulemper er, at mange skattesager om erhverv/hobby er dyre både for samfundet og for den enkelte. Usikkerhed om, hvorvidt man efter 3 år kan godkendes som erhverv eller får et skattesmæk, skaber manglende respekt og dårligt omdømme for SKAT. Selvom bindende svar kan indhentes, kan forudsætningerne for svaret bliver overhalet af realiteterne, og med de ændrede forudsætninger binder svaret ikke SKAT. Hertil kommer, at SKAT ikke har forudsætningerne for at vurdere et nyt forretningskoncept.

Virksomhedsbegrebet trænger til at blive revurderet. Kan det gøres mere klart? Skal vi tilbage til tidligere praksis, hvor flere elementer blev inddraget, f.eks. faglighed og professionel drift. Skal vi have vendt bevisbyrden, så det er SKAT, der skal bevise, at en virksomhed ikke er erhverv? Er det muligt at udvise større tillid til, at en iværksætter eller virksomhedsejer, der under alle omstændigheder selv betaler en del af udgifterne til virksomheden, er bedre til at vurdere en ny ide og, om konceptet er bæredygtigt og værd at satse på. Hvor skal grænsen gå i forhold til egentlig hobbyaktivitet og spekulativ udnyttelse af underskudsfradrag? Selv om konceptet skulle slå fejl og giver skattemæssigt underskud, har det måske haft positiv effekt på jobskabelse og køb hos underleverandører.

Måske kan momsreglerne og den internationale praksis herfra inspirere til et bredere virksomhedsbegreb. Momslovens begreb om selvstændig økonomisk virksomhed fokuserer netop ikke ensidigt på bogholderi, budgetter og rentabilitet, men praktiseres langt bredere.

En ændring af nuværende skattepraksis kræver ændret lovgivning – og et grundigt lovforberedende arbejde, gerne med bred deltagelse af repræsentanter for alle interessenter.

Kl. 17.45 – 18.00

Pause

Kl. 18.00 – 18.45

Retssikkerhedsmæssige problemstillinger

v/ advokat Claus Holberg og advokat Christian Bachmann

Når Skatteministeriet i sin samarbejds erklæring til borgerne skriver, at ”Alle skal betale den skat, som loven siger, de skal betale – hverken mere eller mindre”, vil alle ordentlige mennesker formentlig være enige heri.

Efter bestemmelserne i skattekontrolloven har erhvervsdrivende pligt til at indsende deres regnskabsmateriale til skattemyndighederne. Skattekontrolloven indeholder også en række pligter for tredjemand til at indberette oplysninger til skattemyndighederne. F.eks. skal arbejdsgivere indberette lønoplysninger m.v. Endelig indeholder skattekontrolloven en række bestemmelser om straf for overtrædelse af lovens kontrolbestemmelser.

Skattekontrolloven blev oprindeligt vedtaget i 1946, men må i dag betragtes som et kludetæppe, der har en række mangler. Senest har money transfer sagerne givet anledning til tvivl om, hvilke oplysninger skattemyndighederne kan kræve af borgerne. For nogle år siden var det også et ønske fra Skatteministeriets side at indføre regler om dataspejling hos erhvervsdrivende. Givetvis et effektivt værktøj for skattemyndighederne, men også ganske indgribende over for virksomhederne. Senest har regeringen i indgrebet mod sort arbejde givet skattemyndighederne fornyede kontrolbestemmelser.

Hvor går grænserne for, hvad skattemyndighederne skal have lov til, uden at retssikkerheden for det enkelte individ herved ofres?

Reglerne om omkostningsgodtgørelse har levet en omtumlet tilværelse. Ud fra en retssikkerhedsmæssig synsvinkel havde reglerne en glansperiode fra 2002 til 2009, hvor alle skatteydere fik 100 pct. omkostningsgodtgørelse, hvis Skatteankenævnet, Landsskatteretten eller domstolene gav klageren medhold i overvejende grad. Hvis der ikke blev givet medhold i overvejende grad, blev der ydet omkostningsgodtgørelse med 50 pct.

Det må anses som uden for en hver tvivl, at skattemyndighederne og skattemyndighedernes advokat har stort set uanede ressourcer til at føre en skattesag. Det samme vil sjældent være tilfældet for skatteyderen, der ønsker at føre en skattesag. Der er således et ulige forhold mellem skattemyndighederne og skatteyderne. Et forhold som de dagældende regler om omkostningsgodtgørelse var medvirkende til at afbøde.

Kan der etableres en ny omkostningsgodtgørelsesordning, der sikrer, at skatteydernes retssikkerhed ikke trædes under føde? Hvordan kan man finansiere en sådan forbedring?

Kl. 19.00 -

Middag